

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lvdovici || De Ponte Vallis-||Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-||libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

In Qvo Agitvr Nominatim De Sacerdotibus, Confessarijs, Magistris siue
Doctoribus, Concionatoribus, Episcopis & alijs Prælatiſ, eorumque
Ministerijs - In ſeptem Tractatus distributus ...

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1629

§. III. Discretio ac deuotio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45750](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45750)

videt se absque causa excludi, existimat se non amari: & ita conqueritur. Et ob eandem rationem priuatæ Prælatorum cum aliquo subdito amicitia (vbi non adest causa iustificans) commouent alios, qui iudicant se minus diligi: quia aduertunt, quod quando fons per vnum epistomium, ad quod magis propendet, nimium effundat aquæ, per alia emittat parum: ex quo fabricant sibi multas iniurias. Expedit autem Prælatos valde sibi attendere, ne quemquam offendant memores terribilis illius sententiæ, quam dixit Sapiens: *paudite & intelligite iudices finium terra, qui continetis multitudines, & placetis vobis in turbis nationum ed quod data est à Domino potestas vobis, & virtus ab Altissimo: qui interrogabit opera vestra & cogitationes scrutabitur: quoniam cum essetis ministri regni illius non rectè iudicastis, neque custodistis legem iustitiæ, neque secundum voluntatem Dei ambulastis. horrendè & cito apparebit vobis: quoniam iudicium durissimum in ijs, qui præsumunt, fiet. Exiguo enim conceditur misericordia: potentes autem potenter tormentum patientur.* Intelligant igitur Prælati, terræque potentes, quod habeant super se Iudicem quemdam supremumque Pastorem, qui etiam gubernat cum iustitiâ & misericordiâ, cum Zelo, & pietate: iubetque cum eisdem circumstantijs gubernare: quæ eadem enim mensurâ eum remetietur, quæ ipsi subditis suis mensurâ fuerint, in hoc ostendens diuinæ suæ iustitiæ Zelum contra negligentes in suo officio; vtens verò misericordiâ in eos, qui potestate sibi tradita benè vtentur.

§. III. Discretio ac Deuotio.

DVÆ vltimæ Seraphinorum alæ, sunt prudentia & circumspectio in rebus omnibus spectantibus ad gubernationem Prælatorum, bonum subditorum, & familiaritatem cum Deo Domino nostro per exercitia deuotionis: & vtraque res est necessaria: prudentia enim hominis illustratur lumine, quod communicatur ex familiaritate cum Deo: quæ familiaritas exigit, vt homo ex parte sua vigilantiam & cautelam adhibeat, quantam poterit in omnibus, qui ipsi incumbunt. Ala discretionis & prudentiæ tot habet plumas, quot sunt socij eam adiuuantes ad executionem nobilium suorum actuum: de quibus fusè actum est in secundo tomo. Eadem ipsa in ordine & rectitudine constituit alas reliquarum virtutum, ad opera sua vt expedit facienda: ita vt sine ea non studiosæ sed vitiosæ sint futuræ: iuxta illud Sancti Bernardi: *tolle discretionem & virtus vitium erit.* Discretio obedientiam dirigit, & patientiam, mediumque ponit Zelo iustitiæ & commiserationis, ac misericordiæ. quæ si constitutos ab ea limites transgrediantur: virtutis nomen amittunt. & Zelus fit ira, feruor fit furor, mansuetudo tepiditas; & ipsa misericor-

Z z z z 3

dia cru-

p Sap. 6.2.

q Matt 7.2

Tract. 4. c. 3

Serm. 40 in Cantica.

dia, crudelitas. Hæc simplicibus sicut columbæ dat cautelam serpentium, ut ita malas suspiciones & iudicia temeraria remoueat, ut non possintur se decipi à suis subditis: & ita sint circumspècti & cauti, ut non sint nimium suspiciosi: quia fiunt intolerabiles: ut qui suis cogitationibus ac suspicionibus ducantur, affligentes subditos, cum concedenda negent, & neganda concedant. Hæc ipsa discretio est, quæ probat, examinatque eos, qui se fingunt sanctos, deponit pellem ouillam, quæ felupi contegunt, adinueniens aliqua media, quibus eos detegat: ne simplices decipiant. Hæc coniungit, & quasi germanas forores reddidit iustitiam & misericordiam; zelum & pietatem, opera vitæ Actiue cum operibus contemplatiue; familiaritatem cum proximis cum familiaritate cum Deo; curam & studium proprii profectus cum studio profectus aliorum; unicuique rei suum tribuens tempus; & ordinem constituens in omnibus bonarum rerum affectionibus. Ipsa est, quæ in a cellario diuersorum vinorum *ordinat charitatem*, in utroque eius actu, amoris scilicet Dei & proximi: ne ita se totam tribuat & inebriet altero actu; ut alterius actionibus desit.

a Cant. 2. 4.

HÆC discretio medium & moderationem adhibet omnibus occupationibus, cuiuslibet tribuens tempus ei necessarium; ita ut vna alteri non noceat, sed vnaquæque sibi accipiat tempus sufficiens, iuxta illud Ecclesiastici: *b curam illorum habe, & sic confide; & omni cura tua explicita, recumbe*. Hoc est omnibus curis tuis erga subditos expeditis, requiesce, attendens proprijs tuis rebus.

b Eccl. 7. 2.

HÆC denique prudentia docet officiorum & occupationum onera inter subditos distribuere, accommodando illa singulorum talentis & viribus, ut leuius, tutius, & vtilius ferant. Ea quæ suauitate & efficacitate res omnes disponit, ut ipsius obedientiæ omnes respondeant, ut dictum est in Tractatu Sexto Tertij Tomi.

c Ioan. 1.
20. 27.

SED quoniam humana prudentia valde est breuis, incerta, & quæ decipi potest: indiget auxilio alæ deuotionis ad omnia hæc, de qua dixit S A N C T V S I O A N N E S : *CVS vnctionem habetis à Sancto, & vnctis omnia. Et non necesse habetis ut aliquis doceat vos: sed sicut vnctio eius docet vos de omnibus*. Hæc deuotio est Spiritus sancti vnctio, quæ docet omnia necessaria ad salutem, & ad satisfaciendum obligationibus status & officij sui.

Hæc illustrat prudentiam humanam, quæ sæpè sola decipitur, & prudentiam sapientiamque cœlestem communicat: quæ eius defectus implet.

Hæc

Hæc erigit cor, Spiritum exhilarat, corpus confortat, & fortitudinem ex debilitate educit: vt explere possit quicquid Deo placet in bonum subditorum. Hæc præsentem Deum gerit in sua memoria, quasi testem, iudicem, protectorem & auxiliatorem in omnibus suis operibus. Et totam suam fiduciam in eo reponens, multa egregia perficit facinora.

Hæc denique requiem adfert defatigato spiritui, ac cœlesti dulcedine recollectionis remunerat labores, & occupationes, quas extra illam cum subditis suis habuit. Ac propterea maximi est momenti ad rectam gubernationem, vt supra dictum est.

Hæc sunt duæ ultimæ SERAPHINORVM alæ, quæ extensæ semper esse debent ad volandum cum eis: nunc in cœlum ascendendo, ad agendum cum Deo, & mysteria cœlestia contemplanda: nunc descendendo, & per terram discurrendo, vt attendat quæcunque ad proximorum utilitatem pertinent. His duabus alis ascendunt SERAPHINI ad laudandum Deum, dicentes: Sanctus, Sanctus, Sanctus Dominus Deus exercituum: & eisdem descendunt ad purificanda labia, & animas subditorum per suos ministros. Eisdem ascendunt sicut c *Angeli per scalam Iacob*, donec ad occulta cœlorum ingrediantur, vt agant & expediant apud Deum omnia, quæ ad ipsorum pertinent officium: & cum eisdem descendunt vsque ad terram vbi Iacob dormit; attendentes, vt excitent, & feruorem adferant omnibus sibi commissis. In quo ascensu ac descensu expendant vitam suam totâ magna cum perfectione memores duorum Patriarcharum Abraham & Iacob, qui figura fuerunt Praelatorum: de quibus perpendit Sanctus Augustinus, quod Scriptura diuina, postea quam Dominus nomen d *Abram* mutauit in *Abraham*, semper eum *Abraham* appellat. Sed quamuis e *nomen Iacob* mutauerit in *Israel*: modò tamen illum vno nomine appellat, modò altero. Cuius rei causa mystica, inter alias est, ad significandum quod Praelati, quamdiu tale officium gerunt, nunquam debeant Abraham nomen mutare, Partis scilicet multarum gentium: sed semper Patrum opera facere erga subditos, quos magno cum amore gubernant.

In executione tamen officij sui interdum esse debent sicut Iacob, luctantes operibus vitæ actiuæ in bonum proximorum; interdum etiam debent esse sicut Israel in operibus vitæ contemplatiuæ, agentes semper cum DEO: ascendentes & descendentes per hæc exercitia, vt dictum est, donec felix il-

ladies

C. 10.

c *Genes. 28.*
12.

Serm. 40.
de vob
Domini
d *Gen 17.*
c c 32, 23.

la dies adueniat, in qua iustus iudex coronam eis tradat iusticie, in pre-
mium feliciū suorum laborū: cū ascendent ad ccelum Empe-
um, ex quo nunquam descendent, sed ibi Deo in omnem eternita-
tem fruuntur, sedentes cum Principe Pastorum in throno
gloriæ suæ in æterna sæcula sæculorum,
Amen.

FINIS TOMI QUARTI.

